

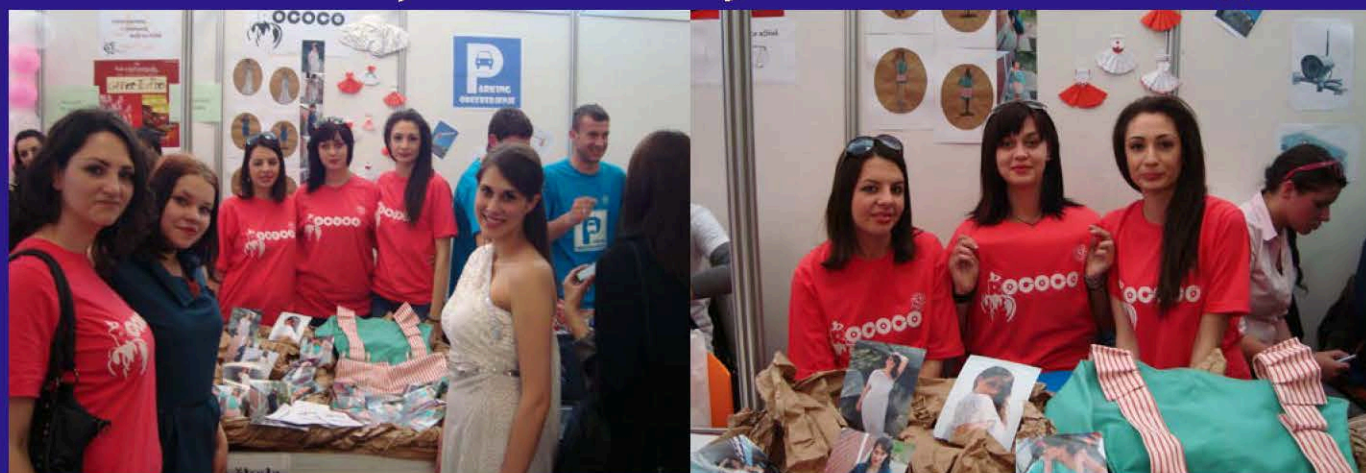
InSumma

broj 6 2012

in summa (lat) - у свему, укратко, једном речи

Такмичења у школској 2011/2012. години

Из године у годину ученици Техничке школе су све запаженији на такмичењима, како по бројности учесника тако и по постигнутим резултатима. Ове школске године такмичило се 160 такмичара на 20 такмичења од општинских преко регионалних до републичких и државних и то у више дисциплина и области.

Такмичења су започела 15. октобра 2011. године Општинским јесењим кросом на коме су се Александар Живковић, уч. I-5, Стефан Тодоровић, уч. II-6, Милош Симоновић, уч. III-7 и Ивана Манић, уч. IV-2 одељења, по истрчаном времену, нашли на првом месту.

Два дана касније, 17. 10. 2011. године, мушка рукометна екипа на Општинском такмичењу у организацији Савеза за школски спорт осваја прво место. Иста рукометна екипа 24. 11. 2011. године на Међуокружном такмичењу у рукомету осваја друго место.

Такмичења у рукомету, одбојци и осталим спортским дисциплинама настављена су 30. 01. 2012. године, када је женска рукометна екипа Техничке школе на Општинском такмичењу заузела треће место.

Мушка одбојкашка екипа школе и на Општинском и на Међуокружном такмичењу 27. 02. 2012. године извојевала је прво место. На IX Олимпијским играма ученика Републике Србије у Сремској Митровици, 10. и 11. маја иста екипа осваја одлично осмо место.

Ученици Техничке школе су ове школске године лепе резултате остварили у спортској гимнастици. Пријатно су нас изненадили на Општинском такмичењу са првим освојеним позицијама Никола Манић из I-2, Михајло

Јанаћковић из I-4, Филип Спасић из I-7 и Братислав Влатковић из III-1 одељења.

На IX Олимпијским играма ученика Републике Србије у атлетици, у појединачном пласману, Душан Каменовић из II-1 је освојио пето место, а Александар Живковић из I-5 одељења седмо место.

У екипном пласману, на већ поменути Олимпијским играма у Сремској Митровици, седмо место у гимнастици освојили су Никола Станковић, Братислав Влатковић, Никола Манић, Филип Спасић и Михајло Јанаћковић.

Сам врх на IX Олимпијским играма ученика Републике Србије освојиле су Тиха Тодоровић, Сандра Живковић и Јована Чалић у стрељаштву јер им је заслужено припало прво место.

Уз ове девојке треба поменути Кристину Николић, младу наду у стоном тенису која је на Међуопштинском такмичењу освојила друго место.

За Ненада Стојановића, ученика III-6 одељења смо пре две године, у истој рубрици, рекли да је заљубљеник у историју и њен добар познавалац што важи и ове године јер се након освојених првих места на Општинском и Окружном такмичењу виноу до шестог места на Републичком такмичењу из историје.

Ове године ученици машинске струке били су у могућности да покажу своје знање и умеће у више области:

Први пут ове године имали смо представнике у такмичењу из техничког цртања и компјутерске графике. То су били Нина Лукић и Стефан Величковић из II-1 одељења. Нина нас је обрадовала првим, а

Стефан другим освојеним местом на Обласном такмичењу машинских школа у Лесковцу.

На XX Републичком такмичењу из машинства, у области техничар за компјутерско конструисање Милан Тодоров, уч. IV-1 освојио је седмо место.

На Обласном такмичењу машинских школа у Лесковцу, 20. априла 2012. године у категорији бравар Душан Николић освојио је прво место, Саша Јовановић, у категорији аутолимар друго место и Никола Стаменовић у категорији аутомеханичар прво место, сви из одељења III-2.

Душан и Саша су потврдили успех и на XIX Републичком такмичењу ученика машинских школа Србије 11. и 12. маја у Крагујевцу освојивши, свако у својој категорији, прво место, а Јован Спасић друго место у категорији аутолимар.

Са VII Државног такмичења електромеханичара за термичке и расхладне уређаје Нинослав Најдановић, уч. III-7 одељења је донео диплому за освојено друго место.

У периоду од 26. до 28. априла одвијала су се два такмичења: Регионални сајам ученичких предузећа у Лесковцу и XIX Републичко такмичење саобраћајних школа Србије у Краљеву.

На Регионалном сајму ученичких предузећа Паркинг обезбеђења група ученика IV-3 одељења освојила је прво место у категорији за најбољи штанд и маркетинг, а група девојака из IV-5 на тему Рококо освојила друго место за најбољи бизнис план.

Са Републичког такмичења саобраћајних школа Србије, и ове године, ученици Техничке школе су донели изузетне резултате. Милан Поповић из IV-2 одељења освојио је друго место у категорији техничар друмског саобраћаја, а Марко Николић из III-3 одељења у истој категорији је освојио треће место. Обојица, у екипном такмичењу, су освојили прво место.

Такмичења електротехничких школа Србије одржана су 12. маја и 2. јуна 2012. године. На Регионалном такмичењу у Прокупљу Кристина Николић из II-6 одељења освојила је прво место у знању из електротехнике II, а Дамир Милић из III-6 осваја друго место у знању из електронике.

У Техничкој школи, проверено добром домаћину и организатору одржано је XVIII Републичко такмичење електротехничких школа Србије на коме наши ученици нису освојили победничка места.

На крају треба поменути Државно првенство из области мултимедија на коме је Душан Јовановић из III-6 одељења освојио треће место.

Сви ови резултати говоре о мотивисаности и љубави ученика-такмичара према одређеним предметима, струкама и спортским дисциплинама, као и о улози њихових ментора.

И једнима и другима желимо још успешнију наредну такмичарску годину.

Александар Брадић, II-6
Ружица Ђорђевић, професор

1

2

3

4

ТЕХНИЧКА ШКОЛА
ПИРОТ

5

6

7

8

9

10

11

12

13

1. Нинослав Најдановић и Марио Здравковић, републички вицешампиони из области електротехника, са менторима
2. Милан, Ана и Марко, екипни прваци Србије на такмичењу саобраћајних школа
3. Душан и Ненад са ментором, вицешампиони Србије у области мултимедија
4. Сандра, Јована и Тиха, стрелци шампиони
5. Републички шампиони са менторима
6. Милан Тодоров
7. Ненад Стојановић, мултимедија
8. Милан Поповић
9. Душан Јовановић, мултимедија
10. Душан Николић, републички шампион из области машинства
11. Саша Јовановић, републички шампион
12. Јован Спасић, републички вицешампион
13. Марко Николић

РЕПУБЛИЧКИ ШАМПИОНИ

О свему помало са учеником генерације

У овом времену у ком су млади људи притиснути обавезама и обузети тензијом, ретко ко успе да се избори са свим препрекама и буде најбољи.

Имам част да разговарам са Јованом Јовановићем, учеником генерације за школску 2011/2012, који је завршио нашу школу на смеру електротехничар рачунара.

Јоване, да ли имаш осећај да је крај фредње школе?

Тренутно не, али како се приближавају друге животне обавезе везане за упис на факултет, живот ван родног града, ван оквира породице и пријатеља мислим да ћу врло брзо схватити како је средња школа готова и како сам кренуо ка следећем и тежем животном циљу.

Шта је на тебе оставило најјачи утисак током средњошколских дана?

На мене је најјачи утисак оставила пријатна атмосфера која је увек владала међу професорима и ученицима, то што се школа модернизује, излети, матурантска екскурзија и велики број пријатеља које сам стекао за ове четири године.

Како си се одлучио да дођеш у Техничку школу?

Ја сам још у шестом разреду знао да у животу желим да се бавим рачунарима и како се моје мишљење није мењало до самог уписа у средњу школу, могао сам да у том тренутку бирам између информатичког смера у Гимназији и смера електротехничар рачунара у нашој школи. Закључио сам да је за мене смер у Техничкој школи бољи и интересантнији, тако са нисам имао много дилема око уписа.

Чега се најрадије сећаш из периода који си провео у овој школи?

Најрадије се сећам својих другова из одељења и наших школских одмора који су били некако посебни. Можда и нисмо функционисали као неко јако одељење, али смо повезани, познајемо се добро и гајимо међусобно поштовање.

Колико озбиљно си се бавио музиком и да ли планираш да наставиш да се бавиш њоме?

Музику и не схватам озбиљно, то је мој хоби и начин да се склоним од обавеза и препустим уживању. У овој школи сам се нашао са члановим свог првог бенда, тако да ће моја гитара увек бити повезана са сећањем на ову школу. Гитару ћу увек да носим са собом и надам се да ћу убудуће имати времена да је чешће свирам.

Шта даље планираш?

Планирам да останем у струци. Даље ћу у Београд на Електротехнички факултет, желим да специјализирам информатику и рачунарство.

Шта желиш да поручиш генерацијама које долазе?

Да увек имају времена за оба. Ја сам увек имао времена за учење, а и више него довољно времена за пријатеље, одмор, провод. Оно што мислим је да су, уз добру организацију, двадесет четири часа много времена.

Поред тога што је његов дан испуњен учењем и што себе максимално даје науци, Јован Јовановић увек има времена за своје пријатеље, породицу и забаву.

Када сумирамо све што нам је Јован рекао, долазимо до закључка да увек има времена, само га треба правилно распоредити и тако успеси неће изостати.

Јована Чалић I-6

Човек и дервиш Ахмед Нурудин

Ко је уопште човек? И шта да ради да би показао да је човек? Знам у шта се могу претворити људи, мада често пожелим да не знам. Сигуран сам само да када се друштво претвори у уплашену, слепу гомилу неспремних да мисле, тај фамозни човек стоји најчешће сам. А када до тога дође, када остане сам – шта онда? Да бежи из друштва, или да остене сам и пркоси му?

До те раскрснице је дошао и јадни Ахмед Нурудин. Кад-тад је морало. Проблем је у томе што је дозволио да га проблем баци на колена и од њега створи обичну малу бубу која бежи од светлости дана. Под притиском пуца и бежи у дервише. Ваљда се надао да ће га вера сакрити од живота. Из једне грешке у другу. Мислим да је ипак знао да му ни бежање ни верски параван не могу помоћи да се сакрије од света. Барем је био заштићен од муке размишљања – или је само тако мислио. Колико год био слаб и уплашен, никад ми неће бити јасно како и зашто човек дозвољава себи да буде обичан пион, увек у туђој партији шаха. Ту је наш јадни дервиш нашао себи место, мало безбедно место за велику и уплашену лутку чије конце вуче ко зна ко. Вера уместо њега мисли, други наређују...не размишља-ужива. Његово је да слуша, ради шта му се каже, а тако полако губи смисао постојања. И све то само да се не би суочио са неминовним и коначно једном заувек преломио на једну страну. Па наравно, лакше му је било да проведе цео живот у лажи у коју сав мали и јадан верује, него једном устати из блата. Али, када је требало да врати дуг животу, наравно, платио је много.

Тек тако, као из ведра неба, Ахмед Нурудин је враћен у стварни свет. Опет против своје воље, али он је већ једном изабрао да га у животу ни за шта не питају. Хапшење брата Харуна је покушао да игнорише због свог кукавичлука. Али, сад бежања више није могло да буде, није имало где. Под притиском опет пуца и безвољно, надајући се да ће му сва врата на која закуца бити затворена, креће да „спасава“ брата. Не успева, наравно. Јер, ко је он? Скоро па нико. Обичан свет га поштује, али обичном свету није дозвољено да одлучује. Власт је изнад свих, а за њу је дервиш Ахмед Нурудин не приметан и неважан. Барем у почетку.

Ахмед Нурудин јесте слабић и кукавица, али је и паметан, довољно да искористи поверење народа. Иако лукаво плете интригу око златара Синанудина, Нурудин који верује у правду и савест остаје за власт предвидив, а онда и лака мета за систем који је ионако створен да појединцу сломи кичму и баци га на гомилу да буде исти као и остали. Неминовно је било да Нурудин падне као човек, и то болно и неповратно.

Испуњен мржњом и бесом, у томе још једном потпуно предвидив, Ахмед Нурудин постаје део власти, сушта супротност ономе што је некада био и онога што је некада проповедао народу. Тако постаје и лицемер. То га је и коштало живота. Издао је најбољег пријатеља, издао је себе и све који су му веровали. Хасана, који је био спреман на све да би му помогао, Нурудин је умало скратио за главу да би његова остала ту где јесте – у песку. Није ли дивно бити роб?

Шта је остало од човека и дервиша на крају? Сам о себи има прецизан утисак: „Ја сам ђубре!“

Из грешке у грешку, из ропства у ропство, до рашчовечења. А све је, можда, могло да буде другачије, само да је размишљао. Можда не би морао да живи лаж од живота, можда би успео да мирно проживи лаж од живота, Харун би, ваљда, био жив, народ, јадан и лаковеран, не би преко својих леђа пеметао све што му власт сервира, човек Ахмед Нурудин можда не би био уништен, ако не човек, можда би барем могао да остане дервиш Ахмед Нурудин.

Лазар Најдановић IV-1

РЕЧ ПСИХОЛОГА

A Beautiful Mind

Мудри људи кажу да је моћ мисли огромна. Мисли креирају нашу стварност баш као што сликар на платну ствара своје дело. Зависно од мотива, фигура и бира боја настају различита уметничка дела, те зависно од мисли и уверења настају различити доживљаји реалности.

Данас су научници опседнути моћима језика, речи, мисли и ума. Наиме, научна јавност сматра да свака Мисао има своју вибрациону фреквенцију, а самим тим и енергију. Све чешћи су натписи који потврђују да мисли и речи програмирају људско тело. Те идеје пренесене су полако, али по свему судећи заувек, из езотеријске у научну област. Тако се данас може мерити утицај мисли на емоционалне реакције, на физиолошко и здравствено стање организма те самим тим на квалитет живота појединца.

Да ли наше мисли и уверења имају моћ да креирају и трансформишу спољашње аспекте нашег живота? И ако имају, како, на који начин? Недавно ми је током разговора један ученик рекао: Нисам ја крив, већ мој изазак, он стално о томе мисли, а те мисли не могу да се ослободим. Како мисли просећан адолесцент? Утицај мисли на доживљавање реалности, посебно је интересантан у овом развојном добу. Буран и по свему судећи напоран период одрастања у животу сваког појединца обојен је интензивним емоционалним реакцијама које прате упорне мисли и уверења. Када је мисао рационална и више – мање у складу са реалношћу води ка адекватном решавању проблема. Међутим, процена може бити и ирационална и тада обично води проблемима и лошим осећањима. У суштини, најчешће се ради о следећим грешкама у логичком повезивању и размишљању адолесцената: претерана генерализација (Добио сам лошу оцену, ништа од мене неће бити), черно-

бело мишљење (Нисам у представи све перфектно извео, ово је мој потпуни неуспех), емоционално расуђивање (Нисам расположен за излазак, у граду је све гупо), произвољно закључивање (Имао сам неколико конфликта са људима, ја сам лоша особа), оспоравање позитивног (То се не рачуна; То није довољно добро...), катастрофирање (Нисам положила прави испит, сигурно нећу завршити факултет)... Такође, мисли које у себи садрже морам или никако не смем воде ка незадовољству и нерасположењу када неки пут и не успемо да урадимо задатак, односно ка анксиозности и јаком страху док покушавамо да извршимо задатак – Сви морају да ме воле. Морам да положим испит, Никад не смем да направим грешку.

Шта нам је чинити? Пре свега, у раду са адолесцентима учимо их да препознају своја ирационална веровања, да их преиспитају и покушају да их замене рационалним. Дакле, суштина је ирационалне мисли неутралисати, оспорити и заменити их другим, адекватнијим. Младе треба подстицати да код себе откривају грешке у мишљењу и закључивању постављањем следећих питања - Који су докази да је ова тврдња тачна? Може ли се у реалности наћи и другачије објашњење? Да ли је заиста реално то очекивати? Шта ће се то најгоре десити, која је најгора могућа последица? Колико је она заиста страшна? Можете ли и другачије да гледате на то питање? Има ли других алтернатива у доношењу закључка?

Дакле, иако нису свемогућа, уверења (емоционално обојене мисли) и мисли (идеје о стварима) у значајној мери стварају наше спољашње околности. То је делимично због тога што наше мисли и уверења одређују изборе које правимо свесно или несвесно и начине на које одговарамо на животне догађаје. Реалност није камен који постоји тамо негде независно од нас, реалност је пре мека глина коју моделујемо својим очекивањима.

In summa, као закључак намеће се Декартова, додуше мало прекројена, мисао: Како мислим - тако (дакле) постојим.

Жана Живковић Ранчић
психолог школе

Уницефова честитка из Пирота

За интернационални конкурс на тему **Етно одећа и фолклорне игре мога народа** чула сам од професорке Радмиле Спасић на часу дизајна и одеће. На конкурс се тражило да ликовним радовима прикажемо какву смо културну баштину наследили и шта желимо да сачувамо за генерације које долазе.

Размишљајући дошла сам на идеју да Пирот представим као град који држи до своје

традиције. Најбољи начин да то постигнем био је да у позадини рада насликам **Конак Малог Ристе**, а испред њега играче у народној ношњи. Рад сам сликала темперама, а народну ношњу сам нагласила другом техником, лаковима за нокте. Будући да ми се та техника веома допала, одлучила сам да читав цртеж урадим на тај начин.

Кад сам професорки показала рад, веома јој се допао. Рад је послат на конкурс у Цељу. Пријавило се осам хиљада учесника из четрдесет две земље. Нисам веровала да ћу и ја бити међу малобројним добитницима награде. Била сам пресрећна кад ме је професорка позвала и саопштила ми радосну вест.

Посебно ме радује то што ће мој рад бити на Уницефовим честиткама. Нестрпљиво ишчекујем Октобарски сајам у Београду када ће ми бити уручена награда. Такође ћу бити у прилици да упознам и друге учеснике такмичења.

Кристина Ивановић III-8

МАТУРАНТИ

Јован Јовановић

Благица Манчић

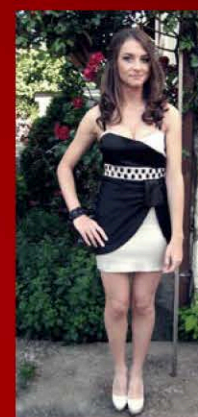

Владимир Матејић

ВУКОВЦИ

ПАРАДА МАТУРАНАТА

ФОТОГРАФИЈЕ СА МАТУРСКЕ ВЕЧЕРИ

СА ДОДЕЛЕ ДИПЛОМА

Стефан Симоновић - најбољи матурски рад

Шта модерно обући летос

Стил је спољашња форма унутрашње суштине. Мода је променљива, стил је константа.

Коко Шанел

Стил се гради током целог живота, а како се ми сами мењамо, мења се и наш стил. Тајна доброг стила лежи у нама самима, али важно је бити упућен у актуелне модне трендове.

Предстојеће лето биће у знаку јарких и неонских боја. У неонске боје спадају: лимун жута, јарко ружичаста, киви зелена, индиго плава и наранџаста. Ове боје нису нимало захвалне за комбиновање, али уз мало маште и пар добрих трикова сигурно ћете успети.

Пронађите своју омиљену неонску нијансу за ово лето, а ми ћемо вам дати пар предлога који би требало да вас инспиришу да будете у тренду.

Не морате од главе до пете бити у јарким нијансама. Комбинујте их са мирним, пастелним бојама као што су беж или сива. Такође, можете искористити црну и белу боју као основу. Оне ће истаћи сјај флуоресцентно зелене или било које друге боје. То је сигурно добитна комбинација.

Овог лета у тренду су и цветни дезени. Њих можете комбиновати са свим неонским бојама. Купите себи нешто са цветним дезеном, комад одеће, ешарпу или накит и сигурно нећете погрешити. Што више шара, то боље!

Изаберите један комад одеће који ће бити веома упечатљив. Комбинујте га са одећом неутралних боја, како цела комбинација не би била претрпана.

Увек спајајте неспојиво! Употребите машту, креативност и будите смели. Машајте стилове, спортске и елегантне одевне комаде.

Бићете атрактивни, али не и претенциозни. Сваку комбинацију треба употпунити неким детаљем. Сјајан детаљ је марама, одлично иде уз кошуље. Изаберите салонке и ташну у тону, а марама ће нагласити елегантну ноту.

Џинс никада не излази из моде и савршено иде уз неку јаку неон боју. Ова комбинација употпуњена неком добром торбом и ципелама нежније боје прикладна је за вечерње изласке.

Испробајте што више варијанти. Ако вам се нека допадне, обуците је. И не заборавите, најважније је да се ви добро осећате у ономе што носите.

Јелена Панић III-8

Моделе предложили:
Јелена Панић, Кристина Ивановић, Кристина Ђирић,
Марија Петровић и Ружица Митић,
ученице III-8

Када падне први снег

Тема овогодишње Школаријаде била је везана за месец фебруар. Много је догађаја који су обележили фебруар 2012. год. То је вероватно најшаренији месец у години и то због карневала који се дешавају широм света. И док су Бразилци плесали уз звуке самбе, а

Италијани безбрижно уживали у балу под маскама, светски научници су обелоданили једну узнемирујућу вест. За тачно годину дана астероид ће за длаку промашити Земљу. Да ли ће се путања астероида у међувремену променити не зна се, али је извесно да холивудски редитељи већ спремају филмове са овом тематиком.

У Србији је фебруар такође био шаренолик. Одређен је датум избора на свим нивоима, дан када смо још једном колективно могли да се посветимо националном спорту број један код нас – гласању! Од спортских резултата издвајамо само један, онај највећи - Новак Ђоковић је проглашен за најбољег спортисту планете! Након тога уследио је и један веома важан јубилеј - петтота емисија Недељно поподне са Леом Киш. По свему судећи ту није крај, тако да ће још дуго наше бубне опне угрожавати глас ове културне посвећенице. На свет је дошло љубичасто теле које ће, ако Бог да, бити још један наш адут за приближавање Европи, или бар њеној индустрији чоколаде.

Ниједан од ових догађаја није био тако важан, сензационалан и медијски праћен као снег у фебруару. Тих дана беле пахуље, величине кованице од 10 пара која више није у употреби, падале су са неба у виду густе завесе готово непрекидно. Након неког времена формирале су дубок покривач коме су се обрадовала сва деца, док су га одрасли дочекали са негодовањем и страхом. И тако је снег у фебруару добио епитет елементарне катастрофе, а мало је фалило да постане и осмо светско чудо новог света.

Наша представа под називом Када падне први снег дочарала општу панику због снега у фебруару, која је прерасла у ванредно стање. Пироћанци су тог месеца седели око свеће у жељи да се угреју, а да ипак не потроше ни дрва ни струју. У оближњем селу Засковци ситуација је била веома озбиљна.

Без обзира на хладноћу, били су врло штедљиви и сурово су се обрачунавали са сваким ко би покушао да укључи шпорет, грејалицу, термо пећ. Када се томе дода једна телевизијска емисија са актуелним гостима који штрајују глабу зато што снег пада, једно погрешно тумачење и упутства за дочек важног политичког функционера и, благо речено, неадекватна помоћ која стиже у угрожена подручја, настаје комична представа са елементима сатире. Драмски део је употпуњен сјајним музичким нумерама и атрактивном плесном тачком.

Сценарио је углавном писан на нашем локалном говору, док је један његов део написан на књижевном језику. И ове године је испоштована традиција: представа није садржала ниједан непристојни елемент и то сматрам великим успехом. У представи је учествовало тридесетак ђака из свих разреда.

Сви они су веома озбиљно схватили своје обавезе, помагали су једни другима у савладавању текста и сценских покрета. Није им било лако да сваког другог дана жртвују своје слободно време да би дошли на пробе. Али једно је сигурно:

са сваке пробе смо се кући враћали насмејани, растерећени, пуни позитивне енергије. Направљена је и одговарајућа сценографија која је употпунила доживљај.

Вредно смо радили готово два месеца како би сваки сегмент представе био увежбан. Резултат није изостао. Током све три вечери сала Дома културе била је пуна. Публика није штедела дланове и награђивала је учеснике својим аплаузима. Потврду квалитета ове представе добили смо још једном. Наша школа је била домаћин XVIII републичког такмичења ученика средњих електротехничких школа Србије. Учесници и њихови ментори имали су пилике да на отварању погледају ову представу. Судећи по њиховом громогласном смеху и аплаузима, уживали су од почетка до краја.

Овогодишњу Школаријаду памтићу по изузетној глумачкој екипи у коју сам имала пуно поверење, по новом бенду који је наступио упркос повреди бубњара, по беспрекорној техничкој подршци, сјајним водитељима и прелепом плакату. Тешко је изабрати погодну тему и написати сценарио. Још је теже ускладити креативне идеје и предлоге свих учесника, помоћи им да превазиђу трему и покажу своје умеће. Али нема ничег лепшег од рада са младим, талентованим, одговорним ученицима којих у нашој школи има много.

Бранслава Божић,
професор српског језика и књижевности

Школска олимпијада

Од 9. до 15. маја одржане су Школске олимпијске игре. Ова манифестација се одржава на сваке четири године, у години Олимпијских игара, а град домаћин девете Школске олимпијаде била је Сремска Митровица. У седам дана надметало се више од 5000 основаца и средњошколаца у једанаест спортских дисциплина. На Олимпијади су учествовали само победници регионалних такмичења, а Пирот се може похвалити великим бројем младих спортиста олимпијаца. Скоро у свим спотовима и дисциплинама је било пиротских ученика, а Техничку школу представљале су екипе из: гимнастике, одбојке, стрељаштва и стоног тениса и појединачни такмичари из атлетике.

Ми (одбојкаши) такмичили смо се другог и трећег дана Олимпијаде. Из Пирота смо пут сремске Митровице пошли 10. маја у 6 сати ујутру, па је већина преспавала ране јутарње часове. Аутобус смо делили са кошаркашицама из Гимназије и основцима стрелцима. Након шест и по сати исцрпљујућег пута стигли смо у

касарну „Бошко Панковљевић Пинки“ где смо били смештени у спаваоницима намењеним за смештај 30 људи. Иако је војска распуштена, пружила нам се прилика да на дан – два окусимо само део војничког живота и свидело нам се. Кревети на спрат, ниске бараке са стражарима, спортски терени и полигони за вежбу су само била нека наша прва опажања. Отишли смо на ручак, а после тога на одмор, јер нас је око 15 часова послеподне чекала прва од две такмичарске утакмице тог дана.

Прву утакмицу смо играли против ТШ „Иван Сарић“ из Суботице. Утакмицу смо почели у малом грчу и парирали ривалима из Суботице само првих пар минута. Касније су они ушли у свој ритам игре и рутински привели оба сета крају. Играли смо колико смо могли, али смо на крају поклекли пред објективно јачим противником. У другој утакмици смо били само посматрачи, без наде за бољи пласман. Крагујевчани су растурили вршњаке из Суботице и оставили нам само мало простора да се надамо да можемо до неког значајнијег

пласмана. Можда баш због тога што нисмо имали притисак резултата против Крагујевчана смо одиграли много боље, али ни то није било довољно за победу. Биланс првог дана од 0-2 није био оно што смо очекивали, али смо бар дали све од себе.

Било како било, та два пораза нам нису поколебала дух екипе, па смо вече провели на отвореном. Прошетали смо центром града, мало разгледали и стационарали се у једном парку близу центра. У парку смо провели већи део вечери. Мало смо се и занели, па смо у спаваоницу касарне морали да уђемо тихо како не бисмо будили остале који су већ увелико спавали.

Ујутру нас је пробудио стражар у пола седам, таман на време да се спакујемо и одемо на доручак. После доручка смо напустили касарну и отишли на други такмичарски дан. Борили смо се за пласман од седмог до деветог места. Конкуренти су нам били ТШ „Никола Тесла“ из Лепосавића и Медицинска школа „7. април“ из Новог Сада. Прву утакмицу против

Лепосавића смо победили, а и другу против Новог Сада изгубили. Тако смо заузели 8. место. Наш пласман није био висок, али је само учешће на Олимпијади за нас представљало велики успех. Поподне смо кренули пут Пирота, али смо успут свратили до Инђије да покупимо ученике који су се такмичили у стрељаштву.

Екипе наше школе су оствариле следеће резултате: гимнастика 7. место, одбојка 8. место, стони тенис 12. место (од 23 учесника) и стрељаштво 1. место.

Школске олимпијаде су јако добар начин да се упознамо са вршњацима из наше земље, да на један здрав и спортски начин одмеримо снаге и да видимо како пиротски основци и средњошколци стоје када је спорт у питању. Добијени резултати су добра смерница за будућност и надам се да ће резултат у будућности бити још бољи. Драго ми је што сам учествовао на једној оваквој манифестацији.

Симоновић Стефан IV-3

Врата промена отварају се изнутра

Живот, сам по себи, није никаква мудрост, он је само сплет добрих и лоших догађаја за које смо сами одговорни. Многи људи криве судбину, криве људе око себе, криве власт, али никада не пођу од себе и не праве промене прво у свом животу.

Срећа и успех леже у нама. Морамо пронаћи наш унутрашњи глас због којег ћемо се мењати и који нам никада неће рећи да одустанемо. Наш напредак се увек види, осмех на лицу, резултати у којима уживамо. Морамо мењати себе и своје животе ако желимо напредак у друштву.

Јелена Минковић III-1

Наша драга Техничка школа

Дошао сам у Техничку школу, очекивао роботе, нуклеарне фисије и фузије.

Уместо тога добио сам чекиће и турпије.

Очекивао сам да видим како електрони круже, али наш професор каже:

„Тај зарђали метал мора да се струже!“

Уписао сам Техничку, мислио сам да сам даса, ал' бих плакао ко цурица кад морам да останем до осмога часа.

Сви те овде раширених руку приме, али ми дође да побегнем. У учионицама вруће, брате, нигде нема климе.

Мука ми је више од свих формула и бројки. Пун их је и дневник, мислим, јединица и двојки.

Ма шта вам је, људи, ово је песма од шале, за своју школу имам само речи хвале.

Имамо најбољег директора, педагога и наставнике поготово, ништа се у нашој школи не узима здраво за готово.

Наша школа ради ко швајцарски сат. Кад уђеш у ходнике и песма се чује, а ритам је најчешће тик-так.

Никола Станковић I-6

BEATBOX - урбана вокална перкусија

Beatbox је део хип-хоп културе, хипхопери га сматрају својим петим елементом.

Beatbox је стварање музике и ритма помоћу уста, усни. Поента битбоксинга је створити звук што сличнији оном који производи неки ударачки инструмент, или „скинути“ ритам неке песме. Вештина уметника битбоксинга одликује се у произвођењу што већег спектра звукова.

Братислава Мијалковића, ученика II-7 и Бориса Величкова, ученика III-6, наше битбоксер, упознали смо на прослави Дана школе. Хор наше школе отпевао је а capella верзију песме **Du Hast**, немачке групе **Rammstein**, а ритам су својом вештином битбоксинга обезбедили Братислав и Борис.

Репујем већ шест година. Уметничко име ми је Cobrat. Текстове својих песама пишем сам, бавим се и аудио продукцијом и цртам графите. Beatbox сам први пут чуо пре отприлике годину дана, чуо сам мог ортака из Ниша како битбоксује. Допало ми се, почео сам да вежбавам, схватио сам да је највжније добро ухватити *beat*, а мени то заиста не представља проблем. Такође, постало ми је интересантно да проверим како ће сви ти ефекти у мом реповању звучати без компјутерске програмаже. Не верујем да ћу се у будућности посебно посветити beatbox-у, јер ме још толико тога кул чека да урадим.

Братислав Мијалковић II-7

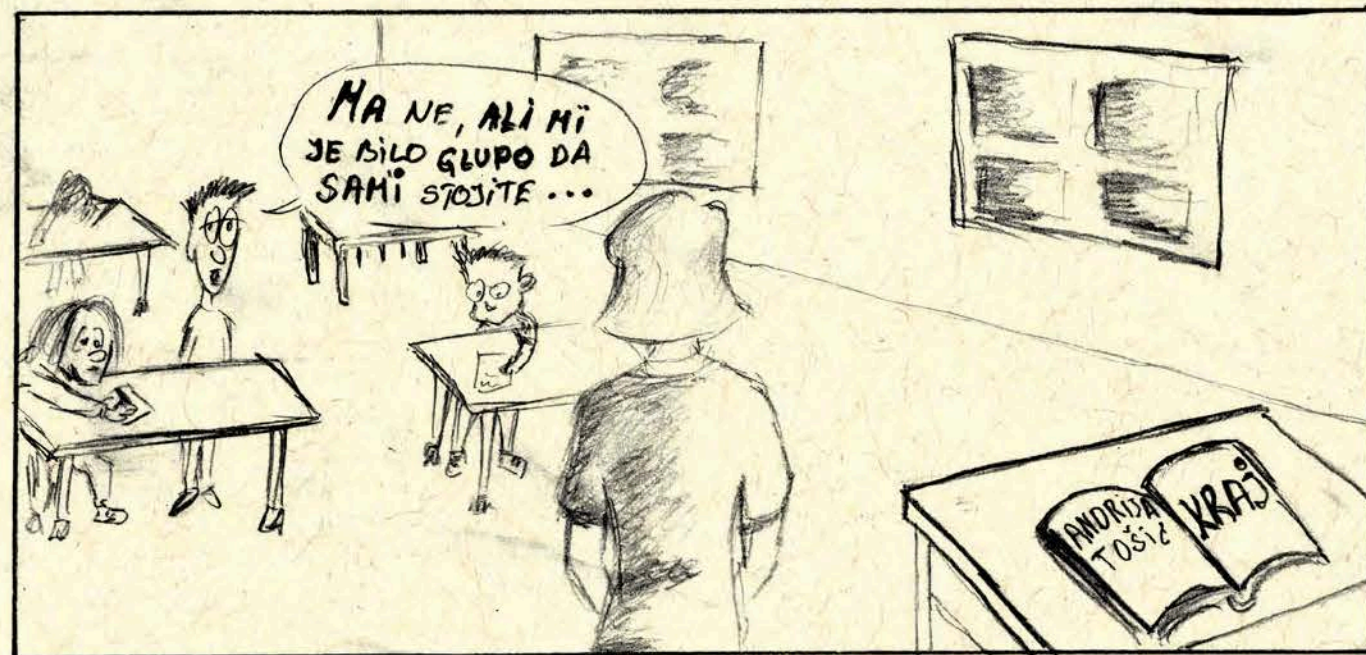
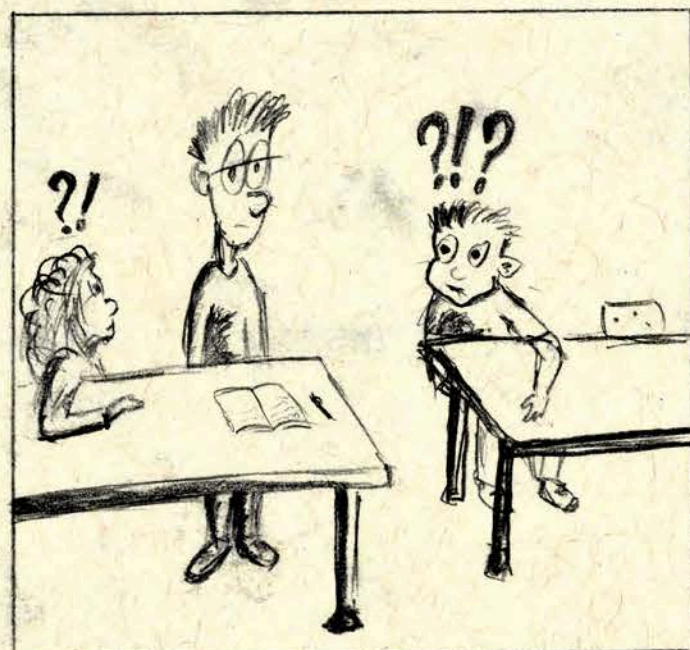
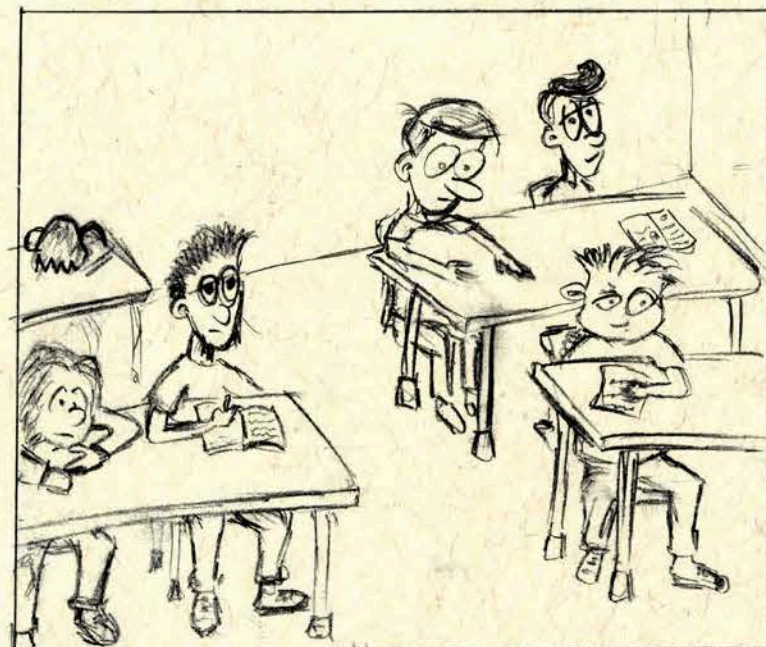
Волим музику, али никада нисам пожелео да научим да свирам на неком инструменту, нити да певам.

На beatbox сам случајно наишао прегледавајући снимке на YouTube. Допала ми се музичка слобода коју он представља. Пожелео сам да се опробам у вештини гласовне импровизације инструмената или било ког звука.

Сваки битбоксер има свој стил, а мој узор је Roxorloops. Мени лично чини се да он има најреалистичнију импровизацију.

Beatbox ми је само тренутни хоби, преокупација и забава, иначе не планирам да се тиме озбиљније бавим у животу.

Борис Величков III-6

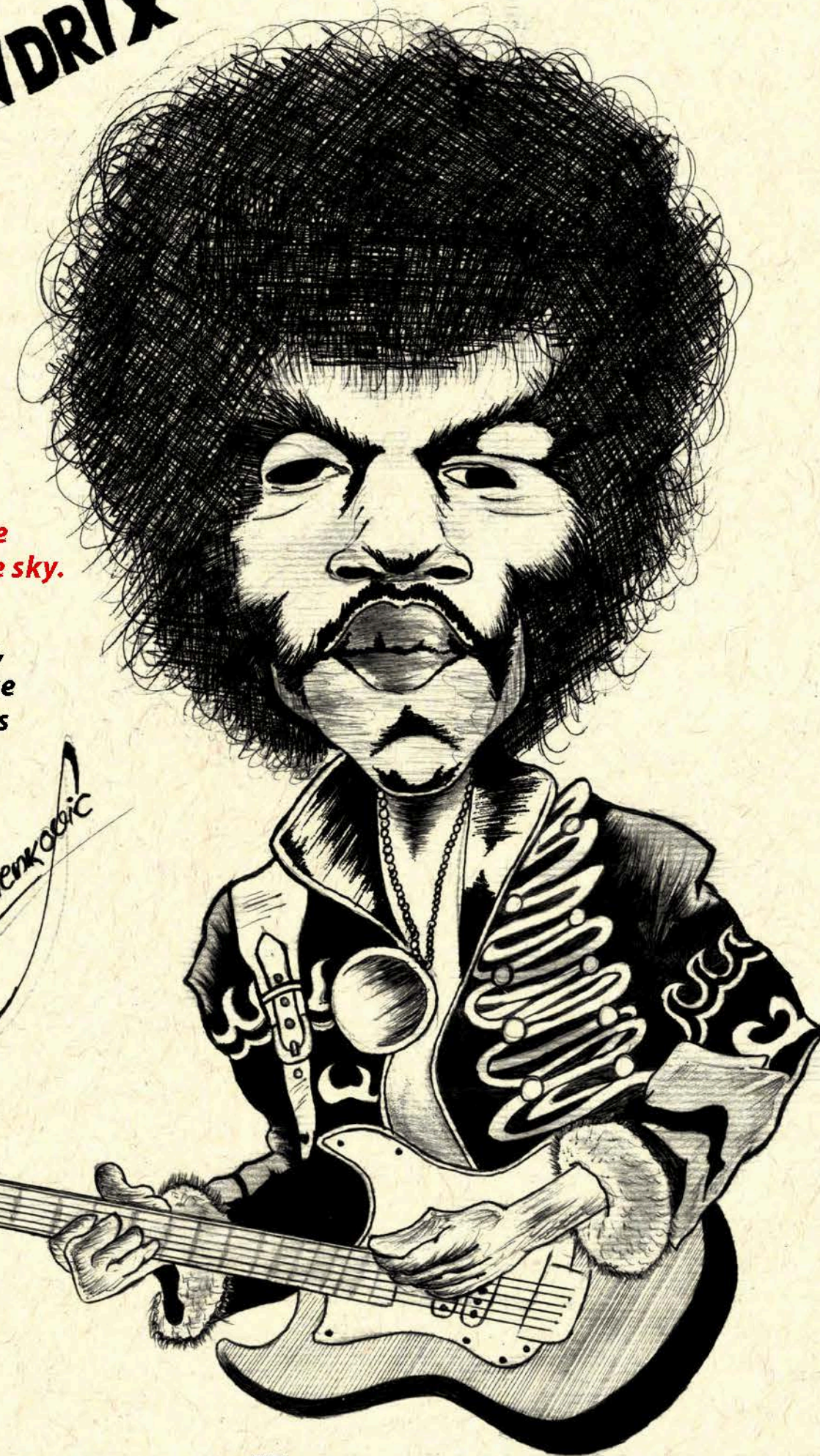

JIMI HENDRIX

Excuse me while I kiss the sky.

If I'm free, it's because I'm always running.

S. Stamenković

Приредили:
Новинарска секција Техничке школе
Јована Чалић I-6
Никола Миладиновић I-6
Андрија Тошић I-5
Стефан Стаменковић III-6
Ненад Стојановић III-6
Сандра Јеременковић III-6

Професори: *Ружица Ђорђевић* и *Нина Тошић*

Графичко обликовање
и припрема за штампу: *Андреј Јовановић*

Штампа: **PI-PRESS**

Тираж: 1000 примерака

издаје: Техничка школа Пирот

